

mala abbiga keik furja årrawðitis, mis tige
ge maalmeister temmale püdis tehha.

Et se würst ebbausflit ja Jummala san-
na polest hopis tundmatta olli, ja pea-aego
keik tühja uskus, arwas maalmeister sedda
omma tiggedusse kassuks wōiwad prukida.
Ja läks siis tigge mees ühhel páwal würsti
jure, andis ta kätte ühhe kuld poofstawide-
ga kirjotud kirja, mis ütles würsti ðnsa issa
kirjotand ja temma kätte saatnud ollewad,
kus sisse olli kirjotud: et würsti issa, kes
jo ammo surnud olli, poiale paljo terwisiid
lakkitab, ja tedda passub, omma pumeistert
taewa temma jure sata, kes siis temmale
seál teises ilmas fa uhked maiad ehhitaks,
kus sees sahfeste wōiks ellada, ja omma
rigi asjad röömsa melega aiada. — Würst
lugges, ja arwas selle fa töe ollewad, ja
küssis selle párrost maalmeistrilt nõu, mil
wissil pumeistert senna saaks sata? Maal-
meister, kes teist surma kätte sowis, andis
sedda nõu: et suur hulk puid piddi kokko
todud, hunnikuusse pandud ja falli ölliga kas-

tetud sama, pumeister hunniko sisse panda-
ma, ja siis piud põllema sūdetama, ja et
siis selle falli ölli haiso- ja suitsoga pumeis-
ter piddi würsti issa jure taewasse minnema.

Ja ní fui eespool öldud, et würst ebba-
usso-mees olli, ja wallet mittokord tõeks
arwas, nenda ta seddagri maalmeistri jutto
ja nõu tõeks piddas, ja sepärrast kasko an-
dis, pumeistert ennese jure futsuda. Kui
se olli tulnud, näitis würst temmale rama-
tut, mis maalmeister temma issa käest üt-
telnd sanud ollewad — ja andis kasko, wal-
mis panna, ja temma issa tahtmist ja sowi-
mist täitma minna.

Pumeister, kes jo teádis, et würst sedda
fuulda ei wöttaks, fui ta selle asja wasto
rágiks, ja et se agga maalmeistri furja sūd-
dame teggo olli, passus kuus páwa aega, tö-
riisto ja isseenast selle wasto walmistada,
nenda, et seál ennam suggugi atawidet ei
peaks ollema, waid et ogga kohhe töle wōiks
hakkata. Ka passus ta: et se pu-hunnik
temma omma rohhoaeda saaks ülles pandud,